

Олеся НАГІРНА

ЗАНЬКІВЧАНАМ – 85!

85-літній ювілей Національного академічного українського театру імені Марії Заньковецької у грудні 2002 р. святкували широко й широко. У листопаді на Камерній сцені відбулися творчі вечори провідних акторів театру (Олександра Гринька, Таїсії Литвиненко, Любові Боровської), ретроспективний показ програм за участю заньківчан організувала Львівська телерадіокомпанія, маловідомі сто-

стала кафедра театрознавства та акторської майстерності філологічного факультету ЛНУ ім. І.Франка. Конференція привернула увагу широкої театральної громадськості міста, самих заньківчан, які серед вивчених передсвятковими турботами годин знайшли час прийти до університету на чолі із художнім керівником театру Федором Стригуном.

Іван Вакарчук та Федір Стригун під час роботи конференції.

рінки історії славетного колективу отримали висвітлення в пресі. В стінах університету до заньківчанських уродин було проведено наукову конференцію “85 років Національному академічному українському театрові імені Марії Заньковецької (1917–2002)”. Її ініціатором та організатором

стала кафедра театрознавства ім. І. Карпенка-Карого академік АМУ професор Ростислав Пилипчук розповів про давні багаторічні зв'язки заньківчан із театральним інститутом, назвавши його “творчою кузницею” кадрів театру ім. М. Заньковецької.

12 грудня 2002 р. у Дзеркальній залі Університету зібрались науковці з Києва та Львова, щоб висвітлити найважливіші етапи, події, постаті заньківчанської історії, сучасні проблеми театру, його перспективи. Розпочав конференцію вітальним словом ректор ЛНУ ім. І. Франка професор Іван Вакарчук, наголосивши на величезній об'єднувальній силі театрального мистецтва. Голова конференції, завідуючий кафедрою театрознавства та акторської майстерності професор Богдан Козак зачитав привітальні телеграми, що надійшли на адресу конференції, зокрема урядову телеграму від Комітету Верховної Ради з питань культури та духовності за підписом голови Комітету депутата Леся Танюка та цілого ряду депутатів: Віктора Ющенка, Неллі Корнієнко, Павла Мовчана, Михайла Поплавського, Валерії Заклунної. Ювілянтів та урочисте зібрання привітав відомий дослідник театру, заслужений діяч мистецтв професор Валеріян Ревуцький з Канади.

Дослідник історії українських театрів 1917–1919 рр. кандидат мистецтвознавства Руслан Леоненко (Київ) виголосив доповідь про заснування та перші роки діяльності театру.

Ректор Київського державного інсти-

Ростислав Пилипчук під час виступу на конференції

Ростислав Коломієць під час виступу на конференції

Про славетного керівника театру ім. М. Заньковецької (1948 – 1964 рр.) Бориса Тягна – учня Леся Курбаса – у своїй доповіді говорив Богдан Козак. Саме Б. Тягнові випало у перші повоєнні роки, перші десятиліття перебування театру у Львові впроваджувати нову репертуарну політику, піднімати театр на високий художній рівень, завойовувати увагу й пошану вимогливого галицького глядача.

Художній керівник театру в 1970-1978 рр. Сергій Данченко – окрема сторінка історії колективу. Про особливості творчого почерку Майстра йшлося у доповіді кандидата мистецтвознавства Ростислава Коломієця (Київ). Театр Данченка – сповідальний, громадянський. Під керівництвом уславленого режисера сформувалося потужне акторське покоління. Вміння працювати з актором, створюючи умови для його максимального самовияву – основа режисерського методу й запорука успіху вистав С. Данченка. Так само,

як дивовижне відчуття часу, його динаміки, яким бездоганно володів цей Майстер.

Детальніше зупинилась на роботі С. Данченка Світлана Максименко (Львів). Аналізуючи заньківчанське втілення драми Лесі Українки “Камінний господар” (1972 р.), доповідач говорила про те, як режисер зумів розкрити класичний текст з нової філософської позиції, про відмінність у трактуванні образу Дон Жуана акторів Богдана Ступки та Федора Стригуна. Тема прочитання С. Данченком “Камінного господаря” автор доповіді розглядала у контексті сценічних втілень цього твору на львівській сцені, зокрема у порівнянні із виставою Львівського оперного театру в режисурі В. Блавацького 1942 р.

У своєму другому виступі Богдан Козак зупинився на доробку режисера театру Олексія Ріпка. Про сучасних режисерів-заньківчан Аллу Бабенко, Федора Стригуна, їхні творчі почерки, мистецькі уподобання, постановчі методи розповіли актор Григорій Шумейко (Львів) та кандидат мистецтвознавства Галина Липова (Київ).

Підсумково стала доповідь кандидата мистецтвознавства професора Валентини Заболотної (Київ). Науково-последовно й водночас тепло та щиро доповідач розкрила спадковість української національної ідеї у творчості заньківчан протягом усієї історії цього театру.

Тож не дивно, що саме ця доповідь наступного дня перетворилась на привітальне слово заньківчанам, виголошене В. Заболотною зі сцени Національного театру – на святкуванні його 85-річного ювілею.

Валентина Заболотна під час доповіді на ювілейному вечорі в Національному театрі ім. М. Заньковецької.

